

Ölüm Fısıldarken Kulağına Masumiyetin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ekim 2015

Önsezileri ve tüm muğlâk yetileri köreldikçe ve kıymete bindikçe yaşam.

Yaşanılabilir bir dünyanın yüklü o serkeş tutarsızlığı iklimlerin seyrinde düşmüşken yola, onca ikilemi görmezden gelip de kavuşamadığımız bir günün sabahı.

Gün hüznün ağırlığı altında yitip gitmiş ve ölüm çökmüşken zamansız yok oluşların gölgesine.

Kayıp bir izlek ardımıza baksak da görmezden geldiğimiz belki de yitik bir nizam insanların katledildiği.

Yoklukla imtihan olmakta insanoğlu varlığını yanlış mecralarda sunuma hazırlanıp de hibeli olduğu o vakur döngü. Bir bilinmeze yol verip bilindik bir tını iken maruz kalınan:

Gün ölgün aşk gibi.

Yürek atmıyor artık o cansız bedenlerde ve geride kalan elem yüklü bir serzeniş avaz avaz ağlarken ve sorarken çaresizce: "Neden?"

Cevapların yeterli olmadığı ve yenilgilerin ardı arkasının kesilmediği.

Ve sayarken bir bir yetmedi çiftler çiftler eşleşen nice sayı eşleşen nice mefta ve telaffuzu imkânsız bir sefer sayacı bozulmuş iken kaderin...

Suluk benizli adamlar ve kadınlar ellerinde meşalelerle yürümekte an itibariyle pencere pervazında anlamsızca bakarken gözlerim. Bir dokunuşa odaklanıp bin bir tahakküm ile kadere serzenişte bulunmak belli ki tek çare gözünde o yılgın hüznün bekçilerinin.

Hanelerin ışığı tek tek sönmekte.

Tedirgin ruhların gizlendiği ölü düşler yarını olmayan bir ülkü belki de.

Belki de hiçliğe kurmuşken saati sabahı bile karşılamaktan aciz iken biz faniler.

Kırık bir sarnıç kana boyanmış. Kana boyanmış üstümüz başımız. Savruğuz fazlasıyla ve içe dönük mizaçlarımız çoktan vurulmuşken gonk.

Hanidir uzağındaız huzurun ve mutluluğın o kaygı dolu bekleyişlerimiz çıkmış iken arşı alaya.

Hadi çömelin dizlerinizin üzerine ve soluklanın her yeni neferi karşılarken melekler.

Nice gömüt ve nice ahkam yüklü, kifayetsiz edim bizler canhıraş kaçıırken öbek öbek ve sığındığımız son liman umutların tüketildiği, dirliğin bozulduğu.

Bir film karesi kadar net oysa yürekten geçen: Belki bir kurtuluş içine düştüğümüz ve tuzak bellediğimiz.

Yaşamaktan vazgeçmek için henüz çok erken.

Nicedir yoksunuz nicedir yolsuz ve tasarrufundayız hayat yüklü imgelerin ölüm fısıldarken kulağına masumiyetin. Çok mu geç sizce?